

»Prej si bom na kopnem nalovil rib, kakor da bi konji imeli žrebeta«, se odreže kmet.

Kralj je spoznal, da je storil krivico kmetu, zato je izpremenil sodbo. Sosed mu je moral vrniti žrebe. Toda kralj ni hotel odpustiti kmeta izpred sebe toliko časa, dokler mu ni povedal, kdo ga je naučil te zvijače. Kmet je izdal kraljico. Vladar jo takoj pokliče in ji tako-le besedi:

»Povzdignil sem te na prestol proti temu, da se ne boš mešala v moje sodbe in da ne boš ščuvala podložnikov proti kralju. Ti si mi to obljubila, ali besede nisi držala. Danes je poslednji dan tvojega kraljevanja«. Tako je ukrenil vladar, in kraljica se je morala vdati.

Zvečer je dal napraviti kralj za slovo veliko gostijo, h kateri je povabil mnogo gostov. Izbrane jedi in močne pijače so nosili na mizo. Kralj je praznil čašo za čašo. Potem je vstal in naznanil gostom, da odpusti kraljico zato, ker ni izpolnila svoje obljube in se je vtikala v njegove sodbe, vendar ji dovoli, da si sme vzeti iz gradu za spomin, kar ji je najljubše. In še in še je popival kralj. Omamljenega so ga naposled odnesli na postelj. Ponoči pride odslovljena kraljica v njegovo spalnico. Ker je bila močna, zlahka zadene nezavednega kralja na rame in ga odnese iz gradu.

S svojim bremenom ni šla razkraljica k očetu v mesto, ampak je krenila venkaj iz mesta v rojstno kočo, ki je bila zapuščena, odkar se je bil oče preselil v stolno mesto. Tamkaj položi moža-kralja na borno postelj.

Zdavna so že peli petelini, kralj pa je še spal. Solnce je že dolgo sijalo v izbo, ko se prebudi. Na vso moč se prestraši.

»Kje pa sem? Tatje so me ukradli iz gradu«, zaječi preplašeni vladar.

»Pri svoji ženi si. Niso te ukradli tatje. Ali se ne spominjaš, kaj si mi rekel tedaj, ko si me razkronal: da naj si izberem v gradu, kar mi je najljubše, in naj si vzamem za spomin? Vzela sem si tebe in te odnesla v borno rudarsko kočo. Da imam le tebe, potem bom lahko pozabila kraljeve krone, ki si mi jo vzela«, tolaži vladarja odstavljena kraljica, prebrisana rudarjeva hčerka.

Na ves glas se zasmije kralj. Vse odpusti svoji ženi, se vrne z njo v grad in jo iznova potrdi za kraljico, sedaj seveda brez pogoja. Dovolj ji, da sme soditi in svetovati kralju, in ona je sodila ljudem v prid in kralju je dajala dobre svete. Zato je ljudstvo poveličevalo modro kraljico in zaradi nje tudi vladarja, njenega moža.

Molčeca Anka.

*Ah, ta mlečna kaša,
to jaz rada jem,
toda tega prav nikomur
ne povem.*

*Da bi mi jo snedli,
tega se bojim,
in zato je res najboljše,
če molčim.*

Leon Poljak.

